

PRESES APSKATS

14.08.2026

Sagatavoja:
Uzziņu un informācijas centrs
Latvijas Nacionālā bibliotēka

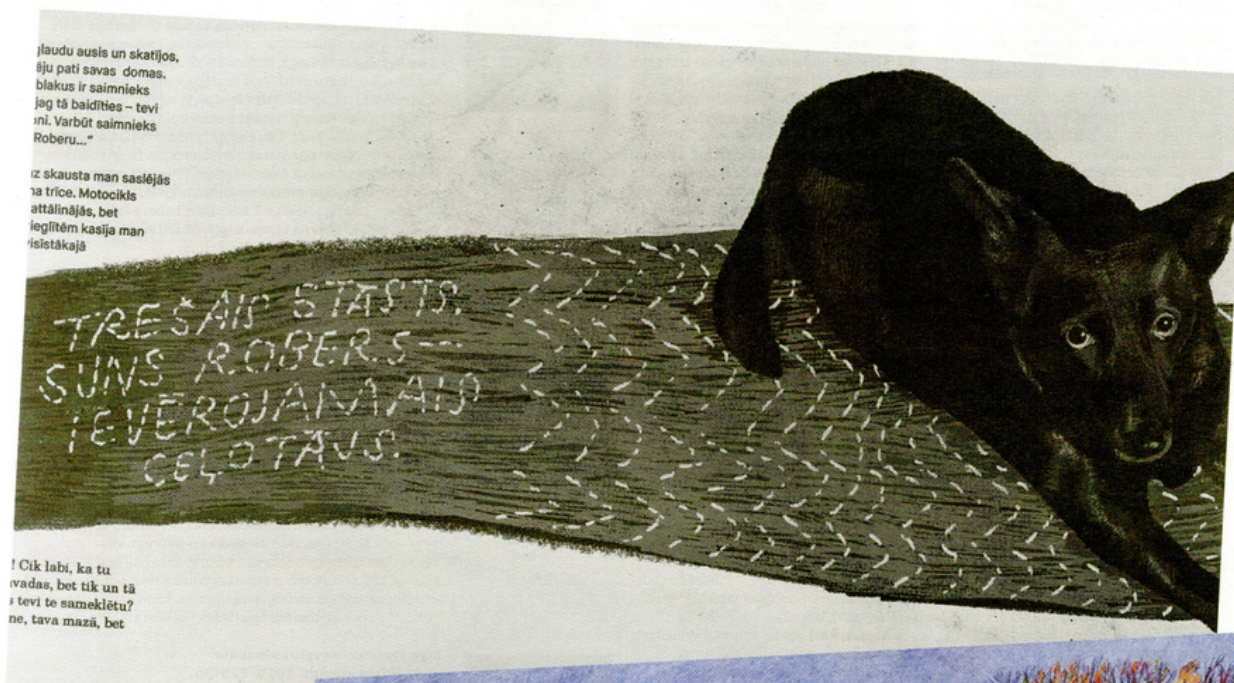
Preses apskatā:

Jāņa Baltvilka balvas laureātgrāmatas; Rīgas Centrālās bibliotēkas Ilģuciema filiālbibliotēkā notiks tikšanās ar dzejnieku Kārli Vērdiņu; Ogres Centrālās bibliotēkas jaunajai ēkai 5. gadadiena; Jūrmalas Centrālajā bibliotēkā pieejama pielāgotā literatūra; Limbažu novada Galvenajai bibliotēkai šogad 140. gadadiena; u.c. bibliotēku aktualitātes.

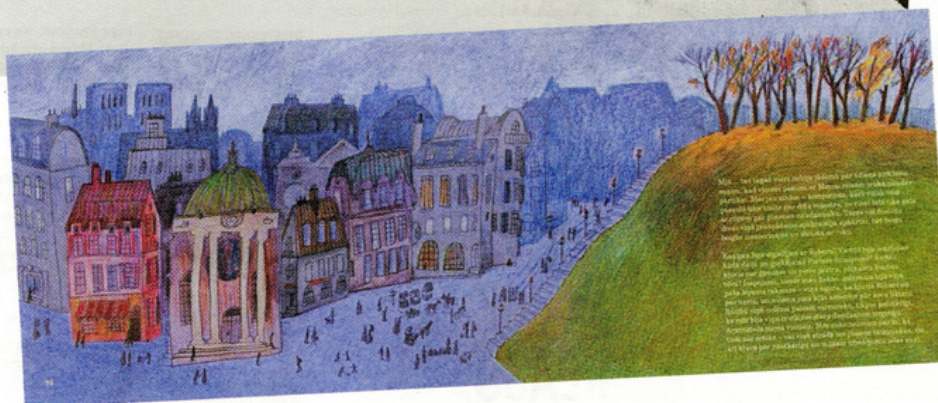
*Preses apskatā iekļauti raksti no Latvijas
centrālajiem un reģionālajiem laikrakstiem.*

JA TEV IR BAIL, PASTĀS

Jāņa Baltvilka balvas laureātgrāmatas neuzbāzīgi un asprātīgi aicina pasauli nevis spridzināt, bet lolot

Teksts Undine Adamaite

■ «Māksliniecei izdevies uzburt kinematogrāfiski ievēlošu un dziednieciski izsmalcinātu vizuālo vēstījumu» – Martas Folkmanes ilustrācijas Sergeja Timofejeva grāmatai Moka un Robers raksturo Jāņa Baltvilka balvas žūrija. Publicitātes foto

Šogad sarūpēju sev profesionālus un personiskus svētkus, pavasarī apmeklējot 63. Boloņas bērnu grāmatu tirgu.

Laikam braucu pēc atbildes, kuru sevī jau zināju. Boloņas bērnu grāmatu tirgus raibumā, pētot grāmatas izdevniecību stendos un klausoties lekcijās, dzirdams bija viens – kā pieauguši cilvēki dalās savā eiforijā, atcerējoties, cik labi ir beidzot uzdrošināties paust savu balsi. Bērnu grāmatas ir tā drošā vide, kur aiz grāmatām – krāsainām maskām – nekaitējoties vieglāk īstenot šos izlaušanās stāstus absolūtā brīvības telpā.

«Būs tādas dienas, kad jūs ieiesit istabā un tajā nebūs neviena jums līdzīga. Tu jutiesies neiederīgs, bet dienā, kad sāksi dalī-

ties ar saviem stāstiem, iespējams, citi radīs drosmi darīt to pašu.» tā uz savas populārās grāmatas *Diena, kad tu sāc* (*The Day You Begin*) vāka raksta daudzu balvu laureātu afroamerikāņu rakstniece Žaklīne Vudsonē. Boloņas grāmatu tirgū rakstniece uzstājās ar iedvesmojošu lekciju, kuru vairākkārt pāršķēla aplausi. Publika elektrizēti klausījās viņas šķietami vienkāršās atziņas, ka vienīgais bērnu grāmatu rakstnieku uzdevums ir «būt pašam» un «stāstīt savus stāstus». «Es nekad nedomāju ne par auditoriju, ne izdevēju,» teica Žaklīne Vudsonē.

KURŠ EDĪS VIDUSGABALIŅU?

Šogad par Jāņa Baltvilka balvas starptautisko laureātu tika atzīta norvēģu rakstniece

Marija Parra par grāmatu *Mēs ar Tūru* (*Liels un mazs*, 2025) un tās tulkotāja Jolanta Pētersone, kura tulkojusi jau citas Parras izdotās grāmatas – *Vafeļu sirdis* (2016), *Vārtisargs un jūra* (2019) un *Glimmerdāles Tonje* (2021), un daudzas skandināvu literatūras darbus. Rakstniece dibināti tiek dēvēta par norvēģu Astridu Lindgrēni. Lai gan gribas teikt, ka tomēr nopietnāka un mazāk ēvērgelīgāka. Te gan būtu jāprecizē, ar kuru Lindgrēnes darbu salīdzinām – ar *Brālīti un Karlsonu, kas dzīvo uz jumta vai Brāļiem Lauvassirdīm*. Grāmatu *Mēs ar Tūru* veido māsas – astoņgadīgas meitenes Idas stāstīti stāsti (kā nekā viņa ir trīs gadus vecāka par brāli un visu zina labāk) par dažnedažādiem notikumiem kādā pavisam parastā ģimenē, kuras

centrā ir piecādgadīgais brālītis – dinamīts Tūrs. Marijai Parrai precīzi un skaisti izdevies iedzīvīnāt bērna domu gaitu, kas liek ieraudzīt, ka ne vienmēr visas blēņas tiešām ir blēņas. Idas stāstīti skar māsas – brāļa, bērnu – vecāku, ģimenes – kaimiņu, draugu, kopienas attiecības, visu «iepako» virsstāstā par to, kas satur kopā ģimeni arī tad, kad otrs ir nokaitinājis līdz baltkvēlei un uzskata, ka tieši viņam pienākas gardākais pīcas vidusgabaliņš bez garoziņām. Marija Parra, kā jau ierasts gudrajos un empātiskajos mūsdienu stāstos bērniem, neuzbur idilli – sākot no tā, ka «mūsu istaba ir liela un nekārtīga», turpinot ar to, ka ir brīži, kad vienīgais stiprais un uz veikalu sūtāmais ir mazais brālītis, jo visu pārējo ģimeni ir pārmērusi traka kolektīva vem-

TI KĀDAM STĀSTU

šana: «pieaugušie, kas vemj – tik pretīgi skati jaunākiem par astoņpadsmit nebūtu jāredz». Īda un Tūrs redz arī to, ka vecāki kļūdojas, un atrod izmestus saldumu papiņus, kurus mamma slepeni ir notiesājusi viena pati. Bērni zina, kas ir slimība, no kuras nomirst tēvocis Eivīns, un nebrīnās, ka cits tēvocis Bullis var par to «raudāt un raudāt», kamēr mamma viņu tur cieši apskautu. Īdas un Tūra attiecībās sacensība ir pilnīgi viss – arī tas, cik katram ilgi uz nakti pagul blakām, bet ir brīži, kad sacensība tiek atlikta – «un tomēr es gaidīju. Es taču neesmu tāds cilvēks, kurš aizbrauc prom, atstādamus raudošu mazo brālī».

Grāmatas burvību vairo arī mazā ciematīņa «dekorācijas», kur ir upe, smiltis un baltas vizbulītes, kurās stāvēt var apbrīnot savu pašu rokām sanagloto tiltiņu. Šādā ziņā tā ir kā pasaka, jo bērni augu dienu dzīvojas pa āru.

Marija Parra bez patosa, balstoties ikdienišķās situācijās, runā par to, ka ģimene nozīmē arī neietiepties savos principos un pašlepnumā vismaz tad, kad mazais brālītis ir iekritis, pēc tēta vārdiem, «dziļās bēdās un krīzē» par to, ka māsa pēkšņi pieaugusi un pārvācas dzīvot uz savu istabu bēniņos, atstādama viņu divstāvu gultu tik skumji tukšu. Īda izlemj, ka sava istaba kādu brīdi vēl var pagaidīt. «Kādu dienu, pēc ne pārāk ilga laika, es sāksu gulēt savā bēniņu istabā. Bet pagaidām vēl ne.»

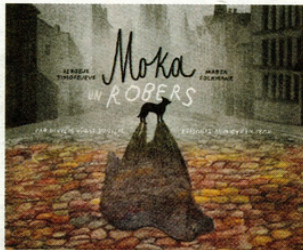
Marijas Parras intonācija ir ļoti vienkārša, sirsnīga un asprātīga. Tieši tāds ir arī Jolantas Pētersones tulkojums, vārdu izvēlē pārliecinoši saglabājot sajūtu, ka stāstniece ir astongadīgs meitēns nevis superpazīra latviešu valodas skolotāja. Rakstniece ļauj bērniem dulloties, ķircināties, runāt visādas stulbības un lietot, arī šausmas, vārdu savienojumu «zvaigžņu kaka».

Īdas stāstu virteni apvieno poētiskais grāmatas apakšvirsraksts *Visas šīs vietas – tie esam mēs*, bet liekā jūtībā neļauj ieslīgt arī Oshillas Irgensas spraigā ģimenes sadzīves ainīņu «centrifūga» un dažādu spilgtu emociju pilnās ilustrācijas.

UZZĪMĒT BAILES

Par oriģinālajām ilustrācijām rakstnieka Sergeja Timofejeva grāmatai *Moka un Robers* Jāņa Baltvilka balvu šogad saņēma māksliniece Marta Folkmane. Jau atkārtoti. Skaistāko grāmatu konkursa *Zelta ābele* žūrija māksliniecei piešķirja speciālbauku ar pamatojumu: «Martas Folkmanes ilustrācijas grāmatai par diviem Rīgas suņiem, kuri nekad nav tikušies, iepriecina ar izteiksmīgu un aizkustinoši piesātinātu vizuālo valodu.»

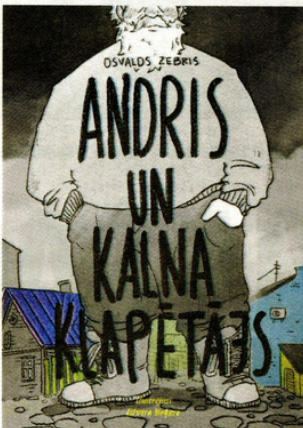
Jāņa Baltvilka balvai nominēts bija arī Sergeja Timofejeva stāsts par diviem Rīgas suņiem, kuri nekad nav satikušies, bet balvu ieguva Osvalds Zebra grāmata *Andris un Kalna Klapētājs* (*Liels un mazs*, 2025). Žūrijas vērtējumā: «Balva ir par kolorīta, dzīves izskolota vectēva tēla radīšanu, zinātkāra un darbīga bērna daudzveidīgās emociju pasaules atainojumu un cilvēka pamatvērtību apliecinājumu, meistarīgi sapludinot fantāzijas un realitātes ainas un atklājot spēku, kāds rodas, sadarbojoties vairākām paaudzēm.» Osvalds Zebri ir ieguvis bērnu literatūrai, jo viņa prāts un sirds ir harmoniskā līdzsvarā. Turpinā-

■ Sergejs Timofejevs. *Moka un Robers*. Ilustrējusi Marta Folkmane. No krievu valodas tulkojusi Jolanta Pētersone. *Liels un mazs*, 2025. Publicitātes foto

■ Marija Parra. *Mēs ar Tūru*. Ilustrējusi Oshilla Irgensa. No norvēģu valodas tulkojusi Jolanta Pētersone. *Liels un mazs*, 2025. Publicitātes foto

■ Osvalds Zebri. *Andris un Kalna Klapētājs*. Ilustrējusi Elvira Boķere. *Liels un mazs*, 2025. Publicitātes foto

dams aprakstīt savu Pārdaugavu (līdzīgi kā *Mārā*), rakstnieks ļauj ieskatīties dvēselēs aiz kapučjakām, kur slēpjas kauns, bailes un sapņi. Protams, viņš ir drosmīgs, izlemjot atdarināt mūsdienu bērnu žargonu. Bet ir skaidrs, ka drosme nāk no zināšanas

RAKSTNIECE ĻAUJ BĒRNIEM DULLOTIES

un pieredzes.

«Martas Folkmanes ilustrācijas grāmatai *Moka un Robers* (*Liels un mazs*, 2025), kas klasiskā zīmējuma tehnikā apvieno šodienas un pagātnes notikumus no suņa un cilvēka skatpunkta, abas pasaules jūtīgi nošķirot ar krāsas un perspektīvas palīdzību, aizkustina lasītāju. Māksliniecei izdevies uzburt kinematogrāfiski ievērojamu un dziednieciski izsmalcinātu vizuālo vēstījumu,» savu izvēli pamato Jāņa Baltvilka žūrija.

Grāmata pēc formas atgādina kino ekrānu. Nevainojamā formas vienotībā ilus-

trācijas atspoguļo Sergeja Timofejeva dubultstāstus par šodienas rīdzinieku – suni Moku un komponista Riharda Vāgnera suni Roberu XIX gadsimtā. Māksliniece intervijās stāsta, ka ir izvirzījusi sev uzdevumu uzzīmēt ne tikai tās bailes, ko piedzīvo suņi, kad cilvēki savu prieku sadomā izrādīt, spridzinot petardes. Bail ir arī cilvēkiem. Arī Vāgneram, kad viņu vajā kreditori. Ilustrācijas nevis papildina tekstu, bet tās ir kā visums, no kura iznirst rakstnieka klusais, maigais, bet skaidra sociāla vēstījuma ierāmētais stāsts. «Es, protams, būtu ļoti pateicīga visiem puikām, kuri aiz cieņas pret suņiem atteiktos no petardēm. Tā jūs tik ļoti palīdzētu gan man, gan citiem suņiem,» saka Moka, kurai ir skaists kažoks, tumšs kā grauzdētas pupiņas, un labi saimnieki, kas ved Moku pastaigāties un peldēties. Moka un saimnieks kļūdē viens otra bailes ar stāstiem par jaunā Riharda Vāgnera suni Roberu – milzīgu paša Armistēda atdāvinātu nūfaundlendi, kurš pārzina Londonu kā savu kabatu un izklaidē pariziešus, vilkdams ārā no Sēnas visādas priekšmetus. Beigās Marta Folkmane sūta pirotehnikas furgonu uz neredzēšanos un Mokai šķiet, ka viņa ir kļuvusi mazdrusciņ drosmīgāka: «Mēs ieobraucām pagalmā. Spoži spīdēja saule, un dziedāja putni. Kaut kur notarkšķēja motocikls, bet es tikai mazdrusciņ nodrebēju.» ■

TIKŠANĀS AR KĀRLI VĒRDIŅU

◀ **RĪGAS** Centrālās bibliotēkas Ilģuciema filiālē 20. augustā plkst. 18 plānota tikšanās ar dzejnieku Kārli Vērdiņu. Pasākuma apmeklētājiem būs iespēja dzirdēt autora dzejas lasījumus un tulkojumus, iepazīt viņa radošo darbību, kā arī uzdot jautājumus un piedalīties sarunā ar autoru. Vērdiņš ir viens no nozīmīgākajiem un atpazīstamākajiem mūsdienu latviešu dzejniekiem, literatūrzinātnieks, atdzejotājs un redaktors. Kārļa Vērdiņa dzeju raksturo ironisks skatījums uz sabiedrību, smalks humors, cilvēcīgums un asprātīga spēle ar kultūras un literatūras tradīcijām, savukārt viņa darbi tulkoti daudzās pasaules valodās. Dzejā Kārlis Vērdiņš debiēja ar krājumu *Ledlauži* (2001), turpmāk izdoti vēl seši dzejas krājumi pieaugušajiem un četri – bērniem. Vērdiņš ir arī Latvijas Universitātes Literatūras, folkloras un mākslas institūta vadošais pētnieks.

Avots: Diena

Datums: 14.08.2026

Pirms pieciem gadiem, 2021. gada 9. augustā, apmeklētājiem durvis vēra jaunā Ogres Centrālās bibliotēkas ēka. Toreiz par to daudz rakstīja un runāja – par arhitektūru, koka konstrukcijām, modernajiem tehnoloģiskajiem un videi draudzīgajiem risinājumiem. Šodien par bibliotēkas darbu stāsta ikdienas notikumi tajā un cilvēki, kuri to apmeklē. Īsi pirms jubilejas, piektdienas pēcpusdienā, dažas stundas pavadījām bibliotēkā – vērojām tās ikdienu, sastapām un uzklusijām cilvēkus, kuri todien bija ienākuši katrs sava iemesla dēļ.

MARTA KALNIŅA

Jaunieši te pavada brīvo laiku, bērni pēc kārotās grāmatas mēro ceļu pat ar ve-

losipēdiem no Ikšķiles, jaunie uzņēmēji bibliotēku izmanto biroja vietā, bet pilsētas viesi to iekļauj Ogres apskates maršrutā. Kādam šī ir vieta,

kur mācīties, citam – satikties vai kopā ar bērnu pavadīt lietaņu pēcpusdienu, bet vēl kādam šī ēka glabā atmiņas par paša kāzu dienu. Un, protams,

te joprojām lasa. Tiesa, par to, cik daudz un kāpēc grāmata reizēm zaudē ciņā ar telefonu, bibliotēkas apmeklētājiem ir savs sakāmais. Turpinājums 8. lpp.

Avots: Ogres Vēstis Visiem

Datums: 14.08.2026

Bibliotēka

Pieci gadi. Viena pēcpusdiena. Daudzi stāsti

Sākums 1. lpp.

Grāmatas bibliotēkā atgriežas arī tad, kad tās durvis ir slēgtas. Garderobiste Aija Ozola iztukšo grāmatu nodošanas skapi, kurā piektdien bija atstātas 35 grāmatas. Visvairāk darba parasti ir pirmdienās – reizēm tajās no skapja tiek izņemtas pat vairāk nekā 100 grāmatas.

Vienā no bibliotēkas individuālā darba telpām mācās angļu valodas skolotāja Paula Boķe un viņas 14 gadu vecais skolnieks Ričards. Abi bibliotēkā tiek divas reizes nedēļā. Kopā viņi mācās jau vairāk nekā divus gadus. Pašlaik Ričards gatavojas mācībām 8. klasē Ķeguma pamatskolā un angļu valodā papildus apgūst konkrētas tēmas – atkārtot gramatiskos laikus, papildina vārdu krājumu un citas. Šobrīd abi skatās filmu, par kuru vēlāk Ričardam būs jāsagatavo prezentācija. «Vēlu turpināt attīstīties,» bibliotēkai svētkos novēl Paula.

Māra (10 gadu) un viņas brālis Madars (12) šodien atbraukuši ar velosipēdiem no Ikšķiles. Iemesls pavisam konkrēts – Māra meklējusi grāmatu «Leila un zilā lapsa», kuras Ikšķiles bibliotēkā nebija. Par šo grāmatu viņa uzzinājusi no klasesbiedrenes prezentācijas skolā un nolēmusi izlasīt pati. Brālis devies līdzi, lai Mārai parādītu ceļu. Abi vasarā arī lasa. Madars jau izlasījis pirmo «Nārnijas hroniku» grāmatu un tuvojas otrās beigām, savukārt Māra pabeigusi vienu grāmatu un tūlīt sāks lasīt šodien paņemto. Arī vecākiem pa-

tīkot lasīt grāmatas – tētis pašlaik lasot «Faustu», bet mamma ar biznesu saistītu literatūru. Mārai Ogres bibliotēkā īpaši patīk ērtie divāni, kuros var iekārtoties ar grāmatu, un robots Toms, ar kuru aprunāties. «Tē ir ļoti daudz grāmatu – vari iet un izvēlēties, kuru gribi,» viņa priecājas. Madaram savukārt patīk kāpšanas siena. Piecu gadu jubilejā Māra bibliotēkai uzdevinātu grāmatu, kurā būtu apkopoti labie vārdi par bibliotēku un tas, kas apmeklētājiem šeit patīk. Madara dāvana būtu grāmata par pasaules labākajām bibliotēkām – lai varētu uzzināt, ko no tām varētu mācīties.

Ogres pusi šajās dienās iepazīst trīs radu un draugu ģimenes, kas vasarās cenšas kopā pārcelt pa Latviju. Viņi apmetušies Tinūžos, iepriekšējā dienā pabijuši Zilajos kalnos, bet šodien laiku pavadā Ogrē. Ādāžnieki Baiba un Aleksandrs (no kreisās) ieradusies kopā ar trim bērniem, draugu ģimenē ir četri bērni. «Braucām garām, ieraudzījām skaisto ēku un gribējās ienākt,» stāsta Aleksandrs. Viesus pārsteidzis ne tikai bibliotēkas vizuālais tēls, bet arī tas, cik pārdomāta tā ir ģimenēm – bērniem ir vieta rotaļām, pieejama mazuļu telpa, ar liftu ērti nokļūt augststāvā. «Tē ir ļoti skaisti, un cilvēki mūs sagaidīja ļoti laipni,» pirmajos iespaidos dalās Baiba. Viņu ģimenē bērniem īpaši patīkot grāmatas par princesēm, bet pats mazākais ceļotājs, kuram

ir tikai trīs mēneši, pagaidām iepazīst bilžu grāmatas. Viens no tētiem priecājas bibliotēkas plauktos ieraudzīt arī Bibeli, ko lasa viņu ģimenē, – tas, viņaprāt, liecinot par kristīgām vērtībām. Viņš arī piebilst, ka laikā, kad arvien lielāku vietu ikdienā ieņem tehnoloģijas un mākslīgais intelekts, cilvēkiem, iespējams, drīzā nākotnē vairāk gribēsies kaut ko īstu un taustāmu – arī paņemt rokās grāmatu. Vecāki uzskata – lai bērns iemīlētu grāmatas, būtisks ir ģimenes piemērs un kopā pavadītais laiks, neļaujot visu brīvo laiku pārņemt viedierīcēm. Jubilejā viesi bibliotēkai novēl būt vietai, kur cilvēki ne tikai lasa, bet arī satiekas. «Ja mēs dzīvotu Ogrē, te varētu pat sarunāt randiņus – mēs parunātos, kamēr bērni spēlējas,» smejas mamma.

Bērnu bibliotēkas rotaļu istabā ogrieņiete Dana Tomane spēlējās ar pusotru gadu veco Izabellu, kuru viņa pieskata. Abas te ierodas aptuveni divas reizes nedēļā, īpaši sliktākos laikap-

stākļos. «Atnākam nomainīt vidi. Mums ir noteikums – vispirms paskatāmies grāmatas un tikai tad ejam spēlēt,» stāsta Dana. Ar bērniem, kurus viņa pieskata, bibliotēku apmeklē jau vismaz

trīs gadus un uzskata, ka ģimenēm ar mazuļiem šī ir lieliska vieta, kur pavadīt laiku – te ir mājīgi un tīri, darbinieki ir atsaucīgi, turklāt telpās ērti var iekļūt ar bērnu ratiņiem. Kā vienīgo trūkumu Dana min gaisa kvalitāti – reizēm telpās kļūstot pārāk karsti un pietrūkstot svaiga gaisa. Dana novērojusi, ka pēc skolas te pulcējas arī bērni un jaunieši, kuri ne vienmēr nāk pēc grāmatām, bet vienkārši pavada laiku drošā vidē. Viņasprāt, digitālajā laikmetā ieinteresēt bērns lasīšanā kļūs arvien grūtāk. Jubilejā Dana bibliotēkai novēl vairāk lasītāju, īpaši bērnu, un arvien jaunus apmeklētājus. «Bibliotēka ir ieguvums Ogrē. Cilvēki to pat iekļauj ekskursiju maršrutos un uz ielas man nereti jautā, kur atrodas bibliotēka. Ar to mēs esam kļuvuši pazīstami,» priecājas auklīte.

Avots: Ogres Vēstis Visiem

Datums: 14.08.2026

Jauniešu lasītavā laiku pavadā četri topošie astotklasnieki – Maija, Gledisa, Rolfs un Teodors. Fotografēties jaunieši nevēlas, bet vārdus atklāj un labprāt dalās viedokļos par grāmatu lasīšanu. Maija atklāj, ka bibliotēkā iegriežas bieži, skolas laikā pat gandrīz katru dienu pēc stundām. Gledisa retāk, savukārt puiši smeļ, ka bibliotēkā nonākot aptuveni reizi divos gados. Arī šoreiz viņus uzaicinājušas meitenes. Bibliotēka jauniešiem vairāk esot vieta, kur satikties, zīmēt, uzspēlēt galda spēles un kopā pavadīt laiku. Ar lasīšanu katram iet citādi. Maija gadā izlasa aptuveni trīs grāmatas – gan skolai nepieciešamās, gan tās, kas pašai iepatīkas. Gledisa labprātāk izvēlas nepieciešamo informāciju izlasīt telefonā un skatīties *TikTok*, bet šovasar tikpat kā jau pabeigusi vienu grāmatu no obligātās literatūras saraksta. Puiši neslēpj – grāma-

tas lasa reti. Teodoram vasarā uzdots izlasīt trīs, bet pagaidām nav izlasīta neviena. «Vajag lasīt, bet baigi negribas,» viņš atzīst un prāto – varbūt bērni nēlāsa tāpēc, ka viņiem to liek darīt. «Ja lasītu brīvprātīgi, tad tas patīktu vairāk,» viņš saka. Šajā reizē Teo-

dora uzmanību piesaistījis tepat plauktā esošā grāmata «Brālis par Kristapu Porziņģi – tai esot skaists vāks, pašķīstījis. Jaunieši secina – bibliotēkā vajagot vairāk tādu grāmatu, kas patiešām aizrauj. Pašu bibliotēkas ēku viņi vērtē atzīnīgi – patīk arhitektūra,

krāsas, mājīgais interjers un pufi, kuros var ērti iekārtoties. Jūbiejā jaunieši tai dāvinātu jaunas un interesantas grāmatas, vairāk galda spēļu, un, ja būtu iespēja ierīkot vēl ko jaunu, tā varētu būt tematiska istaba dažādām aktivitātēm.

Arīna un Aleksandrs pirms dažiem mēnešiem nodibinājuši sociālo uzņēmumu «*Your sēn Your*», kas sniedz mājas aprūpes pakalpojumus senioriem. Kamēr uzņēmums vēl ir jauns, abi nolēmuši netērēt līdzekļus biroja īrei – par savu regulāro darba vietu piektdienās izvēlējušies bibliotēku. Te viņi strādā, tiekas ar darbiniekiem un klientiem, pārrunā aktuālo un pieņem lēmumus. «Mums pietiek reizi nedēļā satikties, bet ir vajadzīga vieta, kur to darīt,» stāsta ogrēnieši. Bibliotēkā bez maksas pieejams viss nepieciešamais – galdi, ērti krēslī, internets, labs apgaismojums, nepieciešamības gadījumā arī televizors prezentācijām. Arīna un Aleksandrs īpaši novērtē bibliotēkas atrašanās vietu – blakus ir sabiedriskais transports, ērti piebraukt arī ar automašīnu. Strādājot bibliotēkā, abi paguvuši iepazīt arī

ēkas ikdienu. Lietainās dienās bibliotēkā pulcējas vairāk bērnu un jauniešu – un, iespējams, pa ceļam kāds ieskatās arī grāmatā. Savukārt piektdienās te nereti var sastapt jaunalulātos. Abi uzskata, ka Dzimtsarakstu nodaļa ļoti iederos bibliotēkas ēkā – skaistā vietā tiek svinēti skaisti dzīves notikumi. Ir arī lietas, ko uzņēmēji vēlētos uzlabot. Strādājot vairākas stundas, pietrūkstot iespējas iedzert kafiju vai kaut ko apēst. Lietderīgi būtu ierīkot plašāku autostāvvietu ar vismaz vēl vienu vietu cilvēkiem ar kustību traucējumiem. Kopumā gan bibliotēkas funkcionalitāti abi vērtē atzīnīgi un jubilejā novēl turpināt iesākt. «Lai cilvēki arvien plašāk izmanto visu, kas šeit radīts, un ikdienā var redzēt – tas, kas šajā ēkā ieguldīts, cilvēkiem tiešām ir vajadzīgs,» saka jaunie uzņēmēji.

Deiva Pilkijs «Dogsmeņs uzdarbojas» šobrīd ir viena no bērnu iecienītākajām grāmatām Bērnu nodaļā. Piektdien to bibliotēkā nodeva jau 81. lasītājs. Daudzās lasīšanas reizes atstājušas pēdas – pieņācis laiks to nomainīt pret jaunāku eksemplāru.

Bibliotēkas durvis ver četru cilvēku kompānija – ogrēnietes, māsas Inta un Vita, saviem draugiem Agrim un Sandrai no Vilces Jelgavas novada nolēmušas parādīt Ogres jauno bibliotēku. Visi četri iepazīnušies pavisam nesen – maijā kopīgā ceļojumā uz Itāliju. Izskāpnot no autobusa, norunājuši, ka nākamreiz jātiekas Ogrē. Nu jelgavnieki atbraukuši ciemos. «Gribējām palielīties ar savu bibliotēku,» smeļ māsas un stāsta viesiem par ēkas videi draudzīgiem risinājumiem. Inta esot aizrautīga lasītāja – īpaši patīk romantiskie un kriminālromāni, pēdējos četrus gadus bibliotēku apmeklējot regulāri un ļoti novērtē atsaucīgās bibliotekāres. Ziemā māsas labprāt nākot arī uz pasākumiem. Vita bibliotēkā lasot mazāk, toties mājās pašai esot liela grāmatu bibliotēka. Ogrē Sandra nav bijusi aptuveni 20 gadu, tāpēc interesanti redzēt, kā pilsēta mainījusies. Agris līdzī atvedis arī kādu īpašu pagātnes lieciniec – digitalizētu 1988. gadā filmētu drauga kāzu ierakstu. Savulaik tas uzņemts

ar kinokameru, bet tagad astoņu minūšu materiāls pārcelts digitālā formātā. Viņš grib to parādīt māsām un noskaidrot, vai ogrēnietes ierakstā vēl kādu atpazīst. Sarunas laikā notiek vēl viena negaidīta sastapšanās. Izdzirdot, ka viesi ir no Vilces, sarunā iesaistās bibliotēkas darbiniece Aija Ozola – izrādās, viņa savulaik mācījusies Vilces pamatskolā. Tūlīt tiek noskaidroti kopīgi pazīstami skolotāji un bijušie klasesbiedri. «Pasaule ir maziņa,» secina kompānija.

Ivaram un Olgai no Glāzniekiem bibliotēkas ēka saistās ar īpašām atmiņām – 2022. gada 9. septembrī abi šeit, Dzimtsarakstu nodaļā, apprecējās. «Kad ienākam bibliotēkā, vienmēr atceramies savu lielo dienu,» smeļ Ivars. Šoreiz viņi

iegriezušies praktiska iemesla dēļ – nokopēt dokumentus iesniegšanai kādā iestādē. Agrāk abi grāmatas lasījuši vairāk, bet tagad retāk. Jubilejā bibliotēkai viņi novēl, lai cilvēkiem te vienmēr būtu patīkami un prieks iegriezties.

AMIZANTI NOTIKUMI

- Jauns puišis ienāk OCB infocentrā un jautā: «Sakiet, lūdzu, kur es varētu satikt Lāčplēsi?» Darbiniece: «Lāčplēsi droši vien varētu satikt Lielvārdē...» Abi pasmejas. Jaunietis dodas uz Jauniešu nodaļu ēkas 2. stāvā, kur saņem eposu «Lāčplēsis».
- Zvans infocentrā: «Labdien. Es diemžēl Bērnu nodaļā esmu pazuudējis koka pēli, varat, lūdzu, apskatīties, vai tā tur ir?» Darbiniece telefonu pārslēdz gaidīšanas režīmā, dodas uz nodaļu, kur visi izmisīgi meklē koka pēli. Nekur neatrod. Darbiniece dodas pie telefona un atvairinājas, ka diemžēl šo koka rotaļlietu neatrada. Sieviete: «Es aizmirsu jums pateikt... Tā ir datorā pele no koka.» Visi smejas. Darbiniece atkal dodas uz nodaļu un uz galda ieruga datorā pēli, kas izgatavota no koka.
- Svētku nedēļā OCB darbinieki katru dienu ievēro īpašu gērbšanās kodu – izvēlas noteiktas krāsas vai raksta apģērbu. Informācija par dienas krāsu izvietota arī infocentrā. No rīta bibliotēkā ierodas vīrietis, kurš apkopj «zaļo sienu». Gaidot darbam nepieciešamās atslēgas, pamana paziņojumu – šodien visi gērbjas baltā. Vīrietis samulst un atvairinājas, ka ieradies nepareizajās drēbēs.
- Bibliotēkā ienāk divi jaunieši un infocentrā jautā, vai varētu augšā noīrēt istabīnu. Darbiniece: «Ja vēlaties noīrēt istabīnu, jums ir jādodas uz kādu citu iestādi...» Puiši samulst. Darbiniece: «Droši vien runa ir par darba telpas rezervāciju?» Visi smejas.
- Bērnu nodaļā rīts sākas gluži vai dabas noskaņās – pirmie lasītāji ir Liepiņš, Bērziņa un Priede.
- Kāda Bērnu nodaļas apmeklētāja, sajūsmīnāta par redzēto, nosaka: «Varētu pārcelties uz Ogrī tikai bibliotēkas dēļ vien!»
- Bērnu nodaļā pusotrgadīga meitenīte tiek pie savas lasītāja kartes. Tētis: «Šī ir pirmā karte manas meitas dzīvē. Prieks, ka tā ir tieši lasītāja karte!»
- Kāds tētis spriež, ka OCB Bērnu nodaļā jūtas gluži kā ekskluzīvā viesnīca – par visu padomāts: zīdāini var pabarot, pārtīt, bet, dodoties mājās, līdzī paņēmt arī kādu cieta lapu grāmatiņu.
- Lai apskatītu jauno bibliotēku, ēkā ienāk piecas dāmas. Viņas izstaigā visu bibliotēku, pilnīgām ieskatam pat tiek ielaists Dzimtsarakstu nodaļas Svinību zālē. Dodoties prom, viesnās pamana paziņojumu par OCB piecu gadu jubileju un reizē sajūsmā par redzēto nodzied «Daudz baltu dieniņu». Apkārējīe aplaudē. Piektdiena bibliotēkā noslēdzas ar svētku dziesmu.

Avots: Ogres Vēstis Visiem

Datums: 14.08.2026

Bibliotēkās pieejama pielāgotā literatūra

Jūrmalas Centrālā bibliotēka sadarbībā ar Latvijas Neredzīgo bibliotēku lasītājiem piedāvā pielāgotās literatūras krājumu, kas nodrošina piekļuvi grāmatām un žurnāliem dažādos formātos.

Iniciatīva paplašina bibliotēkas pieejamību un sniedz iespēju lasīt ikvienam, kam tradicionālo drukāto izdevumu lasīšana nav piemērota vai sagādā grūtības.

Pielāgotā literatūra ir grāmatas palielinātā drukā, vieglajā valodā, Braila rakstā, kā arī audiogrāmatas MP3 formātā. Šie izdevumi ir paredzēti cilvēkiem ar

redzes traucējumiem, senioriem, personām ar funkcionāliem ierobežojumiem vai lasītājiem, kuriem nepieciešams vienkāršāks un ērtāks lasīšanas veids.

Grāmatas palielinātā drukā ar lielākiem un vieglāk salasāmiem burtiem ir īpaši piemērotas cilvēkiem ar redzes grūtībām. Savukārt grāmatas vieglajā valodā palīdz tiem, kuri apgūst latviešu valodu vai ku-

riem ir grūtības lasīt un izprast tekstu.

Jūrmalas bibliotēkās pieejami populāru autoru darbi palielinātā drukā: Daces Judinas, Daces Rukšānes, Zanes Nuts, Dzintara Tilaka, Lias Guļevskas, Leldes Kovaļovas, Ērikas Šmeļkovas un citu autoru grāmatas.

Audiogrāmatu klāstā ir žurnāls "Doma", Daces Rukšānes romāns "Lulū un Engēlis", Rūtas Šepetis romāns "Man tevi jānodod" un Zanes Eniņas grāmata "Pārziemot Āzijā".

Braila rakstā pieejama Anatolija Daniļāna un Pētera Struberga grāmata "Dakteri un šamaņi", Andras Neiburgas "Stāsts par Tilli un suņuvīru".

Vieglajā valodā ir lasāma "Ilustrētā receptu grāmata" un Annas Brigaderes luga "Maija un Paija".

Pielāgotā literatūra reģistrētiem lasītājiem pieejama Jūrmalas Centrālajā bibliotēkā un visās tās filiālbibliotēkās. Bibliotēku darbinieki palīdzēs izvēlēties piemērotākos izdevumus un sniegs konsultācijas par piekļuvi datubāzei BALSS.

Informāciju sagatavoja

JŪRMALAS CENTRĀLĀ BIBLIOTĒKA

Jūrmalas Centrālajā bibliotēkā un visās tās filiālbibliotēkās reģistrētiem lasītājiem pieejama pielāgotā literatūra.

Avots: Jūrmalas Avīze

Datums: 10.08.2026

LNGB aicina piedalīties izaicinājumā

Limbažu novada Galvenā bibliotēka (LNGB) šogad svin 140. jubileju, kurai par godu gan lieli, gan mazi lasītāji aicināti piedalīties dažādās aktivitātēs. Viena no tām ir lasīšanas izaicinājums *140 grāmatas 140 gadiem*, kas norisināsies līdz 9. oktobrim. Tajā piedalīties var bērni, jaunieši un pieaugušie – lasot savā tempā un atklājot jaunus stāstus, iespējams pretendēt uz pārsteiguma balvām. Lai iesaistītos, bibliotēkā jāsaņem lasīšanas kartē, no krājuma jāizvēlas grāmatas, jāizpilda vismaz divi no pieciem kartē norādītajiem uzdevumiem un aizpildītā kartē līdz noteiktajam datumam jānogādā lasītavā.

Avots: Auseklis

Datums: 12.08.2026

Stiprināt vietējo kopienas identitāti

Ar prieku atskatāmies uz to, kas bijis, baudām šodienu un raugāmies rītdienā!

Šovasar pieņemtas izmaiņas Bibliotēku likumā, kas nebija darīts no 1998. gada. Tās neparedz kaut ko būtiski jaunu un arī mūsu ikdienas darbā neko nemaina. Pamatā konkretizētas definīcijas un formulējumi, jo gadu gaitā daudz kas kļuvis citādāks. Ir arī pagarināts termiņš bibliotēku akreditācijai no pieciem uz sešiem gadiem. Tomēr bibliotēkai joprojām ir tā pati loma vietējo kopienu attīstībā un kultūras mantojuma saglabāšanā.

Lai arī vasara vairāk ir atpūtas laiks, bibliotēka ir atvērta un cilvēki lasa. Apmeklētāju klātienē varbūt ir mazāk, bet daudzi izmanto bibliotēku. Tas ir ļoti iecienīts pakalpojums, jo ir ērti atnākt uz bibliotēku sev piemērotā laikā, arī vakarā vai agri no rīta, kamēr bibliotēka nestrādā. Bibliotēkā pieejams augu diennakts visas dienas garumā. Savukārt klātienē cilvēki aktīvi izmanto drukāšanas un kopēšanas pakalpojumus, kuriem nesen pārstrādāts un apstiprināts jauns cenrādis, palielinot iestādes ieņēmumus.

Jā, bibliotēkas loma pēdējos gados ir ļoti mainījusies. Tā nav tikai grāmatu un citu izdevumu krātuve, bet dažādi pakalpojumi un kā tikšanās vieta, kas pieejama visiem un bez maksas. Ļoti nozīmīgs darbs ir arī vietējās kultūrvides izziņāšanā un pētniecībā. Vasarā mazāk, bet citā laikā, popularizējot savējos, vismaz reizi mēnesī pie mums ir kāda vietējā mākslinieka izstāde. Tas ir labs papildinājums gan mums, darbiniekiem, gan apmeklētājiem nelielas kultūras devas baudīšanā. Savos pasākumos cenšamies radīt arī mājīguma atmosfēru, piedāvājot tēju un kādu gardumu, lai cilvēki justos gaidīti, uz kavētos bibliotēkā kādu brīdi ilgāk un mākslas baudīšana nebūtu tikai viens neliels mirklis ikdienas skrējienā. Regulāri notiek arī tematiskās grāmatu izstādes.

Protams, varētu iet vieglāko ceļu un to visu nedarīt, bet mums tas ir svarīgi savas vietējās kopienas apzināšanā un identitātes stiprināšanā. Tas ir arī labs literatūras popularizēšanas veids, vienlai-

kus aicinot cilvēkus satikties un socializēties, jo ir jāsapošas un jāiziet no mājas, kas daudziem nereti jau kļuvusi par problēmu. Bibliotēka ir vieta, kur var nākt ar noteiktu mērķi vai vienkārši tāpat, jo katrs var rast, ko noderīgu un interesantu.

Ir jau augusts. Vasara iet uz beigām, un pamazām tuvojas jaunais skolas gads. Daudz skolēnu nāk uz bibliotēku un lasa grāmatas arī vasarā. Īpaši iecienītas ir Bērnu žūrijas grāmatas, lai sagatavotos nākamajam gadam. Bērni bibliotēkā arī nereti pavada brīvo laiku, izmanto mūsu piedāvājumu un nāk kopā ar vecākiem, kas ir ļoti jauki. Tie, kuri lasa, to dara visu laiku, neatkarīgi no gada laika, bet va-

MANA NEDĒĻA

Kopīga dzimtas koka veidošana ļoti saliedē cilvēkus. Dzimtas atzari mums lieli, un ikvienam, to prezentējot, ir vieglāk saprast, no kurienes katrs nāk, kā veidojušās nākamās paaudzes.

sarā, protams, vajag veltīt vairāk laika atpūtai dabā.

Arī man pašai vasarā lasīt iznāk mazāk, jo ir citi darbi. Kādu grāmatu gan paņemu un palasu, bet biežāk, kad braucu vilcienā. Tā ir laba iespēja aizpildīt brauciena laiku. Turklāt darbā vairāk jāstrādā ar dokumentiem, nevis grāmatām, un literatūra nereti paliek otrajā plānā. Ar jaunākajiem izdevumiem mani iepazīstina kolēģes, un tad ir interesanti arī pārskatīt bibliotēkas papildinājumus.

Jaunais mācību gads nesīs pārmaiņas izglītībā. Manu mazbērnu tas viss vēl būtiski neskar, bet citi to izjūt diezgan krasi. Ik pa laikam izglītībā kaut ko maina, "raus-tā" skolēnus un skolotājus. Vienu brīdi eksāmeni 9. klasē nav būtiski, tad paaugstina rezultātu sliekšni, tad tos atceļ pavisam. Domāju, ka tam visam pielāgoties nav viegli. Kad pati mācījos, bija daudz vieglāk nekā tagad. Šobrīd bērniem un jauniešiem ir ļoti daudz jāapgūst un

jāzina. Arī slodze ir liela un atbildība par kvalitāti un rezultātu, bet paraleli tam visu laiku kaut kas jauns. Runājot par eksāmeniem, tie ikvienam, bet īpaši bērniem, rada lielu stresu. Tāpēc jādodomā, vai tas nepieciešams, turklāt, beidzot 9. klasi, šo eksāmenu rezultātiem īsti nav pielietojuma, bet zināšanu līmeni var pārbaudīt arī citādāk.

Augusts lielākoties ir kapusvētku mēnesis, un arī es uz tiem dodos katru gadu. Manējie atdusas Iršu kapsētā. Tā ir reize, kad tiekas radinieki un tuvie cilvēki, var sastapt arī savus klases, skolasbiedrus un cilvēkus, kurus bieži nesatiekam. Kapusvētku tradīcija mums joprojām tuva un spēcīga — kā tikšanās svētki. Tas gan ir brīdis, kad skaudri apzinies, ka vēl kāds aizgājis mūžībā un tādu ir arvien vairāk. Tāda ir dzīve.

Kopumā vasara bijusi laba, kņeraugties uz lieti un vēsākām dienām. Šogad viss bija mērenāk nekā pagājušajā gadā, kad šķiet nebija dienas bez lietus. Tā ka varēja gan atpūsties, gan darboties un vienkārši baudīt dabu. Šīs vasaras īpašais notikums mums bija pirmais lielais dzimtas salidojums, kas izdevās ļoti labi. Sanācām kopā daudz cilvēku. Laiks patikami pagāja sarunās, gatavojot ēdienu, iekārtojot teltis nakšņošanai, skatoties fotogrāfijas un atceroties tos, kuru vairs nav mūsu vidū, reizē arī jaunāko paaudzi iepazīstinot ar saviem senčiem. Tā bija reize iepazīt citam citu, jo dzīvē ne ar visiem ir ciešs kontakts. Tagad sāktā saziņa turpinās. Iepriekš pati arī esmu rīkojusi radu salidojumus. Kopīga dzimtas koka veidošana ļoti saliedē cilvēkus. Dzimtas atzari mums lieli, un ikvienam, to prezentējot, ir vieglāk saprast, no kurienes katrs nāk, kā veidojušās nākamās paaudzes.

Pamazām tuvojas rudens, un drīz vien to izjutīs arvien krasāk. Pagaidām, kad esmu mājās un pastaigājos ar suni, domas vēl ir vasarā. Kad esmu darbā — vairāk rudenīgas, plānojot pasākumus un citus darbus, ko gribam izdarīt. Laiks rit savu gaitu, tāpēc ar prieku atskatāmies uz to, kas bijis, baudām šodienu un raugāmies rītdienā.

Kristīne Vilsone,
Aizkraukles novada
centrālās bibliotēkas direktore

Avots: Staburags

Datums: 11.08.2026

Karš, kas mainīja dzīvi, bet ne pārlicību

Irina Petropavlovskā: "Brīvību nevar uz ilgu laiku apturēt — tā atkal laužīsies uz āru"

Ukrainas karš, pat ja neesī tā epicentrā, ietekmē daudzus. Tā tas ir arī Irinai Petropavlovskai no Sanktpēterburgas. Kara sākumā viņa neatgriezīsies pamatā dzīvi Krievijā un pārcēlās uz Latviju. Par savu izvēli un pārlicību viņa stāstīja biedrības "Laime Saimē" rīkotajā tikšanās reizē Pļaviņu bibliotēkā.

SANDRAS PUMPURES
TEKSTS UN FOTO

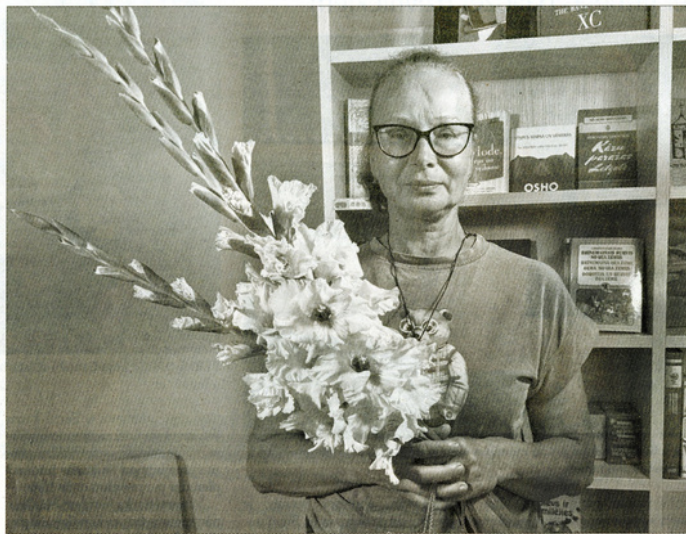
Pret un par

"Neizprotami bezjēdzīgs karš!" tā par notikumiem Ukrainā saka Irina. Jau sākoties 2014. gada notikumiem Ukrainā, pieredzot Krimas aneksiju, Krievijas uzbrukumus Gruzijai, viņa bijusi šoka un pārliecināta, ka tas viss aizsāks citus procesus, varmākas saņems sodus, sekos citu valstu sankcijas un izolācija, turklāt pasaule nēko tādu nepieļaus. Tomēr nekas no tā nenotika, bet agresoram jau to vien vajag — viņš jūtas arvien varenāks. Tas viss satricināja vēl vairāk.

"Man iebukumī Ukrainā un Krimas aneksijā šķita liela nelaime, bet daļa cilvēku prēcējās. Par ko? Tā arī nevarēju saprast. Tolaik sabiedrība krasi sadalījās divās daļās — tie, kuri bija par, un tie, kuri pret karu Ukrainā. Turpinās tāda padomju laika domāšana — neizprotami kara iemesli, pārlicība, ka tas viss beigsies pāris dienās, bet, kad tas nenotiek, visu nomazgā ar cilvēku asinīm. Tas viss man bija tik nepieņemami, tāpēc pirms četriem gadiem dažas dienas pēc kara sākuma pieņemu lēmumu pārcelties uz Latviju," stāsta Irina.

Vēsture atkārtojas

Viss notiekošais viņai atsauc atmiņā vectēvu, kurš krita 1939. — 1940. gada Krievijas—Somijas karā, par kuru joprojām krievu sabiedrībā runā nelabprāt un neraksta mācību grāmatās. Visticamāk tāpēc, ka

MĀJAS LATVIJĀ. Irina Petropavlovskā.

tas bija apkaunojošs karš bez acīmredzamiem iemesliem to sakt. To daļiniekiem Krievijā nav pieminēkļu, lai arī oficiāli minēts, ka gājuši bojā vismaz 150 000 cilvēku.

"Arī toreiz par kara iemesliem minēja kaut kādas mulķības, lai tikai varētu sakt karot. Diemžēl tāpat kā Ukrainā arī tad daudzi domāja, ka tas viss beigsies dažu dienu laikā. Karavīri bija vasarīgi ģērbti, nebija īsti nodrošinājuma, bet somi deva pretsparu, ieviešot novitātes aizsardzībā," stāsta Irina.

Brīvas vēsmas

Ar somiem Irinas dzimtajam Sanktpēterburgas reģionam arvien bijusi liela saikne. Viņa daudz stāstīja par seno Ingriju, kas bija taga-

Turpinās tāda padomju laika domāšana — neizprotami kara iemesli, pārlicība, ka tas viss beigsies pāris dienās, bet, kad tas nenotiek, visu nomazgā ar cilvēku asinīm.

dējās Sanktpēterburgas teritorijā, dzimtas saknēm un vectēvu, kurš nāk no nelielas somugru tautas — ižoriem. To cilvēkiem savulaik bija bail pieminēt, un tikai vēlāk arī vectēvs sācis stāstīt un ar brālīiem runājis savā dzimtajā valodā. Mazmeitu viņš nemudinājis mācīties ižoru valodu, bet viņa kaut ko tajā tomēr sapratusi.

Irina atceras, ka pagājušā gadsimta 90. gados Krievijā bija jūtamā brīvības vēsmas un radās vai-

rākas reģionālās kustības, pievērsot uzmanību senajām tautām, atsevišķu teritoriju brīvībai un autonomijai. Tagad par to pat bīstami runāt. Tomēr pagātne un tagadne veidojusi viņas personību un dzīves vērtības. Viena no tām ir reiz pieredzēt brīvību Ingriju.

Sieviete ir pārliecināta, ka brīvību nevar uz ilgu laiku apturēt — tā atkal laužīsies uz āru. Visas impērijas, kas balstās tikai uz spēku, agri vai vēlāk ir beigušas pastāvēt. Citu ceļu

Krievijai viņa neredz, bet kā izvērtīsies nākotne, grūti paredzēt. Iespējams — ilgs ceļš ejams, jo Krievijā ir tikai viena veida informācija un par realitāti neviens nerunā. Viņa piekrit teiktajam, ka propagandai ir ļoti liels spēks un daudzi krievi savā valstī tic nepatiesībām, ko viņiem stāsta. Tās devis lielu triecienu, sanaidojot cilvēkus, arī izjaucot ģimenes. Tomēr tie, kuriem interese patiesībā un informācijā, meklē un atrod to.

Gaida atgriežamies

Tagad Irina labi iejutusies Aizkraukles novada Aiviekstes pagastā, strādā par sētnieci Pļaviņās, un cilvēki ļoti labi novērtējuši viņas darbu. Sanktpēterburgā nodzīvotie 56 gadi palikuši aiz muguras. Lai arī tur joprojām dzīvo viņas mamma, viņa negrasās atgriezties, pat cemojusies reti, jo nejutās droši. Ar mammu viņa cenšas sazināties WhatsApp, kas ne vienmēr iespējams, jo Krievijā traucē interneta sakarus. Arī viņas bērni dzīvo ārvalstīs un šajā situācijā nevēlas atgriezties.

Ar Aizkraukles novadu Irinai bija saistība jau iepriekš. Līdz ar pirmajiem agresijas vīļiem Ukrainā viņi abi ar vīru sapratuši, ka Krievijā nākotnes nebūs un iegādājušies māju Aiviekstes pagastā. Savulaik Skrīveros viņiem bija iecere izveidot nelielu lauksaimniecības minerālmēslu ražotni, bet tas neizdevās. Pandēmijas laikā vīrs mira, un Latvijā viņa ieradās viena.

Šajos gados Irina apgūst latviešu valodu un jau var tajā sazināties, bet brīvi runāt vēl neprot. Viņa atzīst, ka vajadzētu valodas kursu, kuru tuvākajā apkārtnē nav. Savukārt patstāvīgi mācīties valodu ir grūti, un tas prasa lielu apņēmību. Brīvajā laikā viņa labprāt apmeklē kultūras pasākumus, koncertus Rīgā, lasa grāmatas. Latviju viņa dēvē par stārķu zemi, jo Sanktpēterburgā, kur dzīvojuši, šo putnu nav, bet te katru pavasari gaida tos atgriežamies. Savas mājas. ♦

Avots: Staburags

Datums: 14.08.2026

Grāmatu lasīšanas izaicinājumi vasarā

Inga Kalva-Miņina

Jūlija vidū varam teikt, ka skolēnu vasaras brīvlaiks ir jau pusē, un jācer, ka šis laiks ir pavadīts lietderīgi – aktīvi iesaistoties dažādās aktivitātēs, esot svaigā gaisā un pēc iespējas mazāk ielūkojoties virtuālajā vidē. Šajā rakstā aplūkosim tās vasaras iespējas, kas pieeja-

Daudzpakalpojumu uzņēmuma "Tele2" apkopotie dati liecina, ka bērni, kuriem telefonos ir pieejams ierobežots mobīlā interneta apjoms, vasaras mēnešos patērē par 230 % vairāk interneta nekā ziemas un pavasara mēnešos, kad skolēnu vidū ir zemākais datu patēriņš. "Apkopotie dati faktiski apliecina skaidro realitāti, ka vasaras mēnešos vecākiem ir sarežģīti pievērst pieņemamam lielu uzmanību saviem bērniem un nodarbināt viņus ar lietām, kas nav saistītas ar viediešu lietošanu. Iemesli tam, visticamāk, ir dažādi – bērniem ir vairāk brīvā laika bez strukturētām ikdienas aktivitātēm, vecākiem ir jāstrādā, kā arī ne visiem ir finansiālās iespējas nodrošināt saviem bērniem dalību nometnēs vai citās organizētās aktivitātēs," stāsta "Tele2" sabiedrisko attiecību vadītājs Oskars Firmanis.

Tāpat vielu pārdomām raisīja arī jūlija sākumā publicētā informācija par Ekonomiskās sadarbības un attīstības organizācijas (OECD) jaunākajiem pieaugušo pamatprasmiņu pētījumu rezultātiem par 2023. gadu, kas apliecina, ka Latvijā 37 % pieaugušo iedzīvotāju ir zemas lasītprasmes vai rēķinprasmes. Tātad – vairāk nekā katram trešajam pieaugušajam Latvijā ikdienā var rasties grūtības saprast sarežģītāku rakstisku informāciju vai veikt nepieciešamos aprēķinus.

Abu iepriekš minēto problēmu risinājumi jāmeklē jau bērnībā, proti, jānodrīkst bērnu un jauniešu iesaistīties radošos vasaras izaicinājumos, kurus piedāvā bibliotēkas un dažādas grāmatu izdevniecības. Šie izaicinājumi gan rosina lasīt grāmatas, kas savukārt pozitīvi atspoguļo jaunā cilvēka lasītprasmi – nākotnē, gan piešķir īpašu azartu, radoši darbojoties un bieži vien arī saņemot balvas.

"Grāmata – palīgs kritiskās domāšanas un empātijas attīstībā"

"Lasīt prieks veidojas, redzot, ka bērnam nozīmīgi cilvēki arī lasa un runā par grāmatām," saka Rēzeknes Bērnu bibliotēkas vecākā bibliotekāre Meldra Gailāne.

Rēzeknes pilsētas Bērnu bibliotēkā šovasar jau otro gadu notiek aizraujoša iniciatīva – «Princeses Rozes vasaras lasīšanas bingo». Par to vairāk stāsta vecākā bibliotekāre un Lasīšanas vēstnese Latgales reģionā MELDRA GAILĀNE, kura ir arī bērnu grāmatu autore.

Kā radās ideja organizēt «Princeses Rozes vasaras lasīšanas bingo»?

– Skatoties citu bibliotēku piedāvātos lasīšanas izaicinājumus, šķita, ka būtu vērtīgi arī Rēzeknes pilsētas Bērnu bibliotēkā aizsākt ko līdzīgu, tādējādi iecerējot bērniem lasīt vairāk. Un, ja ir kāds spēles elements, tad tas izraisa arī aizrautību. Tā nu, brīdī pavērojusi, padomājusi, izveidoju pirmo princeses Rozes bingo kartīti. Kāpēc princeses Rozes? Iepriekš ir princeses Rozes pilsēta, un man gribējās arī mūsu lasīšanas izaicinājumu sasaistīt tieši ar Rēzeknes pilsētu, kā arī Bērnu bibliotēkā mazo bērnu abonementā tieši princese Roze ir uzminēta uz sienas.

Šogad lasītājiem ir jāizlasa trīs grāmatas, kuras iedrošinās arī citos lasīšanas izaicinājumos, piemēram, Bērnu žūrija, «Grāmatonā», konkursā «Es lasu šovasar», un jūzīmī mīļākais grāmatas varonis, jāpalasa priekšā savai mīļņaiņai vai mājdzīvniekam (tas jāiemūžina fotogrāfijā), kā arī jāuzraksta pieci iemesli, kāpēc jālasa grāmatas.

Manuprāt, svarīgi ir ne tikai lasīt grāmatas, bet arī par tām reflektēt. Grāmata ir palīgs kritiskās domāšanas un empātijas attīstībā.

Kāda pērn bija dalībnieku atsaucība?

– Pērn konkursā piedalījās piecas burvīgas lasītājas, kuras brīnišķīgi tika galā ar visiem izaicinājuma uzdevumiem. Visgrūtāk esot bijis uzrakstīt pasaku par princesi Rozi. Tiesa, saņemtais pasakas bija interesantas un aizrau-

jošas. Ko tik princese Roze tajās nedarīja! Gan sapņoja par mežu, gan gribēja apprecēties ar princi, gan arī uzcēla skolu un strādāja par skolotāju!

Šogad jau ir izdalītas ap 20 lasīšanas bingo kartītes. Redzēsim, cik vasaras beigās tiks nodotas bibliotēkā žūrijas vērtējumam.

Vai Rēzeknes Bērnu bibliotēkas lasītājiem patīk piedalīties lasīšanas izaicinājumos?

– Rēzeknieši ir aktīvi lasītāji un aktīvi piedalās dažādos lasīšanas izaicinājumos. Ir ģimenes, kurās lasa visi, piemēram, Kindzuļu ģimene, Skridu ģimene, Brīgu ģimene, un ir aktīvi bērni un jaunieši lasītāji, piemēram, Māra Stare, Beatrise Maklere, Olivija Serkina, Elizabete Skromule, protams, te vēl varētu saukt arī citas ģimenes un lasītājus. Mūsu lasītāji ir ieguvuši balvas gan izdevniecības «Zvaigzne ABC» lasīšanas veicināšanas konkursā «Lasīšanas stafete», gan izdevniecības «Latvijas Mediji» lasīšanas maratona «Grāmatons», gan izdevniecības «Baltais Valis» grāmatu lasīšanas konkursā-akcijā «Es lasu šovasar». Ir bērni un jaunieši, kas šos lasīšanas izaicinājumus gaida katru gadu.

Jau vairākus gadus pēc kārtas Rēzeknes Bērnu bibliotēkā ir saņemusi «Zvaigzne ABC» Lasīšanas stafetes Patēcības rakstus kā bibliotēka, un kuras šajā izaicinājumā iesaistās visvairāk lasītāji.

Kādas grāmatas bērni vasarā vēlas lasīt?

– Vasarā bērni lasītāji ir skolās iedotie ieteicamo grāmatu sarakstu grāmatas – gan klasikas darbi, gan arī jaunākie bērnu literatūra. Bērni labprāt izvēlas lasīt jaunākas grāmatas, kas ir krāsainas, interesantas, un mazāk nem lasīt agrāk izdotās grāmatas, kas ir mazāk krāsainas, tiesa, ne mazāk interesantas. Piedzīvojumu grāmatas aizrauj visu vecumu lasītājus. Ļoti lasa arī sēriju grāmatas, piemēram, «Grega dienasgrāmata», «Nikijas dienasgrāmata». Šīs sēriju grāmatas mums jau ir samērā stipri noliektas, un mēs ļoti priecātos, ja kāds mums varētu uzdāvināt jaunas grāmatas, lai varētu šīs sērijas turpināt piedāvāt lasītājiem. Ļoti pieprasītas ir sērijas «Skudriņa Kapēcīte» grāmatas par dabu. Aktīvi lasa arī grāmatas par mazo pūķi Kokosriekstu.

No latviešu autoru grāmatām pieprasītas ir Dzintara Tilaka, Evijas Gulbes un Lindas Lošinas, Agneses Vanagas, Daces Krēslīgas, kā arī citu autoru grāmatas. Ļoti lasa iepriekšējo gadu «Bērnu un jauniešu žūrijas» grāmatas. Aizvien vairāk bērnu un jauniešu izvēlas lasīt arī svečvalodās – angļu, vācu valodā. Ir jautātas grāmatas franču un poļu valodā, diemžēl šajās valodās mūsu krājumā grāmatu ir maz.

Kas pieaugušajiem būtu jāatceras, lai bērna lasīt prieku atmodinātu vai tieši pretēji – nemazinātu?

– Man ļoti patīk čehu rakstnieka Mihas Kovāča grāmata «Lasu, tātad esmu», kurā ir apkopoti desmit piemēri, kādēļ lasīšana ir jēgpilna arī digitālajā laikmetā. Šī grāmata ir obligātā literatūra visiem vecākiem, kuri vēlas, lai viņu bērni izaug gudri, radoši, veiksmīgi un kritiski domāt spējīgi.

Pērnā gada radošās aktivitātes «Princeses Rozes vasaras lasīšanas bingo» dalībnieces

Jālaui bērnam lasīt viņa paša brīvi izvēlētas grāmatas. Jānodrošina piekļuve grāmatām. Jāparāda ceļš uz bibliotēku.

Ir ļoti skumji vērot pieaugušos, kuri atnāk ar bērnu uz bibliotēku, un tad sākas – tā grāmata tev ir par sarežģītu, šī par vienkāršu! Tu taču šo grāmatu nelasīsi! Paņem ko citu! Mēs komiksus nelasām, tā ir mazvērtīga literatūra! Tev ir jāizlasa grāmata ar tik un tik lappusēm, šī grāmata tam neatbilst...

Būt elastīgiem grāmatu izvēlē, jo vasarā nav svarīgi izlasīt tieši skolas dotie ieteicamo grāmatu sarakstus, svarīgi ir vispār lasīt. Jebko, kas sagādā lasīšanas prieku.

Lasīt prieks veidojas, redzot, ka bērnam nozīmīgi cilvēki arī lasa un runā par grāmatām. Un ļoti svarīgi ir atvēlēt laiku to mierīgai lasīšanai. Kaut vai pusstundu, bet katru dienu. Ieviest kā ģimenes rituālu – šis ir laiks, kad mēs visi lasām grāmatas, – gan bērni, gan arī vecāki.

Esmu par to, ka skolās mācību diena būtu jāskatās ar 10 minūšu lasīšanas aktivitāti, kuras laikā katrs lasa savu brīvi izvēlētu grāmatu. Un diena mājās būtu jānoslēdz ar ģimenes lasīšanas aktivitāti, kuras laikā katrs ģimenes loceklis lasa vai klausās, kā lasa priekšā kāds cits.

Tavas topošās bērnu grāmatas par lācēna Meikuleņu piedzīvojumiem Kroma kolnā fragments nesēn ieguva 1. vietu Pēterim Jurciņam vēltajā literatūru konkursā. Pastāsti mazliet vairāk par topošo grāmatu.

– Jaunajā grāmatā par Meikuleņu izmantošu literatūrā labi zināmo papēdnieku – tagadnes un pagātnes sasaukšanās. Tā kā grāmata būs par tradīcijām, tad šīs grāmatas iecerē un rakstīšanā man palīdz būsana Kroma Kolna bruoliste, līdzdzīvošana bērnu un jauniešu folkloras draugu kopai «Vīteri», kurā darbojas mana meita, kā arī Tradīciju skolas mācības, kuras apgūstu.

Iecere ir, ka Marta un Meikuleņš nokļūst senajā Kroma kolnā un tur izdzīvo gadskārtu. Kā sīzēts aizvīrsies, tad jau redzēsim. Šo stāstu ir interesanti rakstīt, jo varoņi, lai arī no sākuma es biju izdomājuši, kas un kā notiks, ir sākuši dzīvot paši savu dzīvi, un man atliek tikai pierakstīt. Nekas vairs nenotiek pēc mana iecerētā plāna... Skaidrs ir tikai darba vektors – gadskārta senajā pasaulē.

Lasi grāmatas un piedalies radošās aktivitātēs!

«Bērnu, jauniešu un vecāku žūrija 2026». Lasīšanas veicināšanas programmas kolekcijā iekļautas 29 grāmatas sešās vecumgrupās. Katrā vecumgrupā jāvērtē piecas grāmatas, bet Vecāku žūrijas kolekcijā – četras, papildus aicinot izvēlēties jebkuras divas no pārējās kolekcijas, lai arī pieaugušie iepazītos ar bērnu un jauniešu literatūras aktualitātēm. Jaunā grāmatu kolekcija pieejama – www.lnb.gov.lv.

Konkurss-akcija «Es lasu šovasar». Izdevniecība «Baltais Valis» aicina bērnu vecumā no 6 līdz 12 gadiem, kā arī viņu vecākus un citus ģimenes locekļus piedalīties bērnu žurnālu un grāmatu lasīšanas konkursā-akcijā «Es lasu šovasar 2026». Dalība šajā konkursā-akcijā ir iespēja vasaras brīvlaiku pavadīt kopā ar lielisku

lasāmvielu, uzzināt ko jaunu, trenēt lasītprasmi un iegūt vērtīgas, zinātkāri veicinošas balvas. Konkurss notiek līdz 9. augusta plkst. 24.00. Vairāk informācijas pieejams – www.baltaisvalis.lv.

Grāmatu lasīšanas maratons «Grāmatons». Izdevniecība «Latvijas Mediji» jau sesto gadu pēc kārtas aicina bērnu vecumā no 3 gadiem, kā arī viņu vecākus, citus ģimenes locekļus un draugus lasīt grāmatas latviešu valodā un pildīt radošos uzdevumus. Konkursa dalībniekam ir jāaizpilda «Grāmatonā» kartīte, kas darbojas pēc spēles «Bingo» principa, – laucīnš ir izpildīts, kad izlasīta tajā norādītā grāmata vai veikts radošais foto uzdevums. Konkurss norisinās līdz 31. augusta plkst. 24.00, nolikums pieejams – www.latvijasmediji.lv.

«Lasīšanas stafete». Apgāds «Zvaigzne ABC» bērnu un jauniešu lasītveicināšanas konkursu «Lasīšanas stafete» šogad organizē jau 11. reizi. Tiek izstrādāts jauns koncepts un jauna mājaslapa, bet nemainīgi paliek tas, ka bērni lasa grāmatas un apraksta savas domas par tām. Konkurss norisināsies gada garumā, katru mēnesi būs jauna tēma, tiks skaitīti punkti un 2027. gada augustā – sveikti uzvarētāji. Plānots, ka jaunā «Lasīšanas stafete» sāksies 20. jūlijā. Vairāk informācijas būs – www.stafete.lv.

«Projektu finansē Mediju atbalsta fonds no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem. Par projekta raksta «Grāmatu lasīšanas izaicinājumi vasarā» saturu atbild SIA «Vīetēja».

Avots: Vietējā Latgales Avīze
Datums: 17.07.2026

Komiksu lasītāja un ilustratore radījusi komiksu bērniem

Jaunpiebaldzēniete Terēze Talita Rozenblate studē Spānijā, bet pavasārī Jaunpiebalgas pagasta bibliotēkā bija skatāma viņas radītās un ilustrētās komiksu grāmatas "Dumpīgā Helga" izstāde. Bet Terēzes animācijas īsfilma "On Line" tika nominēta balvai "Lielais Kristaps" kā labākā studentu filma.

IVETA ROZENTĀLE

Kā radās doma par komiksu grāmatu "Dumpīgā Helga"?

— Radot komiksu grāmatu "Dumpīgā Helga", iedvesmojos no visa sev apkārt, bet visvairāk no ģimenes. Arī komiksa varoņi tapuši, iedvesmojoties no tuviņiem. Grāmata stāsta par zinātkāro un vienlaikus nebēdīgo sešgadīgo Helgu un viņas mīlantiņu Krulu, ar kuru kopā viņa brauc pie vecvecākiem. Tur meitene mēdz iekulties dažādās nepatīkšanās. Tie ir stāsti par ikdienas situācijām, kurās bērnam jābūt uzmanīgam. Grāmata paredzēta maziem bērniem, kas vēl neprot vai tikai mācās lasīt, un komikss šķita vislabākais veids, kā viņiem piedāvāt stāstu. Komikss arī ir nedaudz līdzīgs animācijai, kas man joprojām saista, bet ar to vairs nenodarbojos tik aktīvi.

Kad biju maziņa, tieši Jaunpiebalgas bibliotēkā gāju lasīt "Donald Duck" un "Mickey" komiksus. Tie mani ļoti patika, tie bija jautri un krāsaini. Tagad mani saista biogrāfiski un uz patiesiem notikumiem balstīti komiksi. Tādu gan Latvijas grāmatnīcās nav daudz, tāpēc pārsvarā lasu angļiski.

— Vai tas rosināja veidot izstādi Jaunpiebalgas bibliotēkā?

— Izstāde jau bija gatava iepriekš, tā bija daļa no mana maģistra darba Latvijas Mākslas akadēmijā. Bet ideja izstādi par komiksu grāmatu "Dumpīgā Helga" rādīt Jaunpiebalgas bibliotēkā nāca dabiski. Tieši tur bērniņā iepazīnos ar komiksiem un grāmatām, kas mani aizrāva un noveda līdz tam, ka mana maģistra darba galvenā daļa ir komikss.

— Vai zīmēšana, ilustrēšana bija tuva jau bērnībā? Ir cilvēki, kuriem tā ir aizraušana, bet jūs to esat izvēlējusies kā profesionālu virzienu.

— Zīmēju, kopš sevi atceros. Kad kā mazs bērns par kaut ko sadusmojos, ņemu rokā kaut mazāko papīra strēmelīti un zīmēju.

Es varēju stundām ilgi pētīt, kā zīmēt cilvēkus. Visgrūtākās bija rokas, pārējais man izdevās krietni labi. Un man ļoti patika pētīt grāmatas ar detalizētām ilustrācijām. Favorīts bija grāmata par meža gariņiem, kur vidējais atvērumš bija viņu mājiņa, kurai bija daudz mazu detaļu. Tās pētīju atkal un atkal, un katru reizi skatoties, atklāju ko jaunu. Man arī bija ļoti daudz Margaritas Stārstes ilustrētu grāmatu, ko pētīju. Vizuālā pasaule mani vienmēr ir ļoti aizrāvusi — mazas detaļas, jauki tēli un dabas motīvi.

Ilustrāciju kā savu profesiju izvēlējos pamazām, bet tā vienmēr ir gājusi man līdzī. Kad pabeidzu Jaunpiebalgas mūzikas un mākslas skolu, kā diplomdarbu taisīju desmit ilustrācijas Annas Sakses pasakām "Pasakas par ziediem". Man ļoti patika ilustrēt cilvēkus un miksēt tos ar dabas un puķu motīviem. Vēlāk, mācoties Jaņa Rozentāla Mākslas vidusskolā, iepazīnos ar animāciju un nedaudz attālinājos no ilustrācijas.

Piesaistīja animācijas process, zīmēšana pa kadriem. Vienmēr, pabeidzot animācijas scēnu, bija satraucoši skatīties, kā tēls atdzīvojas. Arī sākot bakalaura studijas, izvēlējos turpināt mācīties animāciju. Bet pamazām jutu, ka ilustrācija velk atpakaļ. Tāpēc maģistra studijas uzsāku Latvijas Mākslas akadēmijas Grafi-

♦TERĒZE TALITA ROZENBLATE: "Ideja izstādi par komiksu grāmatu "Dumpīgā Helga" rādīt Jaunpiebalgas bibliotēkā nāca dabiski. Tieši tur bērniņā iepazīnos ar komiksiem un grāmatām, kas mani aizrāva un noveda līdz tam, ka mana maģistra darba galvenā daļa ir komikss."

Foto: NO ALBUMA

kas nodaļā, kur apguvu gan ilustrāciju, gan tradicionālo grafiku.

— Cik ilustrācija Latvijā ir attīstīta? Un vai te var atrast domubiedrus ilustratorus vai tie vairāk jāmeklē citās valstīs?

— Latvijā ilustrācija ir attīstīta, ir ļoti daudz lieliski ilustratori. Bet salīdzinot ar ārzemēm, katrā valstī ir savs stils, kas auditorijai patīk un kas nepatīk. Ilustratoram ir jāizvēlas, kādā virzienā vēlas doties, jo opciju ir ļoti daudz. Patlaban vairāk domubiedru ir Latvijā, ir dažādas kopienas, kur ilustratori satiekas un

kopā zīmē, runā un dalās pieredzē.

— Un kā ceļš jūs aizvedis uz Spāniju?

— Uz Spāniju braucu mācīties Erasmus apmaiņas programmā. Manuprāt, ir svarīgi redzēt, kā studijas notiek citās valstīs, gūt pieredzi un papemt to labāko savai profesionālajai attīstībai. Turpinu ilustrēt — ilustrēju bērnu grāmatas, kā arī pamazām top mani personīgie projekti.

— Jūs gan ilustrējat bērnu grāmatas, gan strādājat ar animācijas projektiem?

— Pašlaik strādāju tikai ilustrācijas jomā. Laikā, kad studēju Latvijas Mākslas akadēmijas audiovizuālās mākslas nodaļā "Kustība. Attēls. Skaņa", tad arī strādāju pie pilnmetrāžas animācijas projektiem. Piemēram, pie mīļās Rozes Stiebras filmā "Sirds likums" biju viena no galvenajām animatorēm un arī kā animācijas krāsotāja un ēnotāja pie Signes Baumanes filmā "Mans laulību projekts". Ļoti patika strādāt komandā, animācijas studijā. Mums bija lieliska un draudzīga komanda, ļoti iedvesmoja. Līdztekus animācijai pašai gribējās radīt ko savu, tā pamazām aizgāju atpakaļ pie ilustrācijas, jo kopš bērnības tā ir bijusi ļoti tuva.

— Esat radījusi arī animācijas īsfilmu "On Line", kas tika nominēta Lielajam Kristāpam. Kas mudināja pievērsties tēmai par balansēšanu uz dzīves līnijas?

— Stopkadru leļļu animāciju radīju kā savu bakalaura darbu Latvijas Mākslas akadēmijā. Gandrīz visas manas bakalaura studijas noritēja kovida laikā, un tieši tajā laikā apzinājos, cik svarīgi ir cilvēki man apkārt. Un katrs mēs esam pa dzīvi, tas ir gājienš kā pa kalniem uz augšu un uz leju. Ir brīži, kad esam ar taisnu muguru pa dzīves līniju, un ir brīži, kuros kritam un mācāmies celties atkal un atkal. Tādos brīžos ir tik labi, ja tev apkārt ir labi cilvēki, mīloša ģimene, kas cits citu atbalsta un rūpējas.

— Jūs smēlaties iedvesmu dabā, ejot pārgājienos, skrienot vai lasot grāmatas? Vai tas nāk no bērnības, no Piebalgas?

— Tā ir, Piebalga ainavu ziņā ir ļoti skaista. Visu bērniņu esmu bijusi dabas ielokā, un tur arī nāca iedvesma radīt dažādus tēlus un ainas. Arī prātam daba ir iedvesmojoša — ja esi ierauts darbos un strādā, galvu nepacēlīs, jaunām idejām galvā nav vietas. Bet tad izej dabā, paejies, pakrien, paklausies putnus, un rodas jauna elpa jaunām idejām. □

Avots: Druva

Datums: 11.08.2026

Bibliotēkā – izstāde par grupu “Bumerangs”

INGA KARPOVA

VALKĀ. Novada Centrālajā bibliotēkā līdz 31. augustam apskatāma novadpētniecības izstāde “Bumeranga trajektorija”. Tā veltīta Valkas pilsētas kapelas 40 muzicēšanas gadiem. Par grupas dibināšanas laiku tiek uzskatīts 1986. gada 9. augusts.

Savulaik kapela dēvēta gan par Valkas simbolu, gan arī saukta par Valkas talismanu. Izstādē var aplūkot dažādu gadu laikrakstu un žurnālu publikācijas, tā izsekojot grupas muzikantu gaitām. “Bumeranga” trajektorija virzījusies ne tikai pa Latvijas pilsētām un laukiem, bet ir būs arī ārzemju ceļojumos – ASV, Anglijā, Vācijā, Baškīrijā un Armēnijā.

Diemžēl šogad novembrī plānotie “Bumeranga” 40 gadu jubilejas koncerti Rīgā un Valkā tika atcelti mūziķu politisko nesaskaņu dēļ.

Avots: Ziemeļlatvija

Datums: 11.08.2026